

6. 9. 2016

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

# K náhradě nákladů řízení o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví

Soudní spory, v nichž se spoluvlastníci domáhají zrušení a vypořádání jejich spoluvlastnických vztahů k určitému majetku, se v praxi vyskytují poměrně často. Jelikož jsou přitom tyto spory v určitých ohledech odlišné od soudních sporů s tradičními rolami věřitel – dlužník či obecně oprávněný – povinný, poněkud specifická pravidla dopadají též na rozhodování o náhradě nákladů mezi stranami sporu.



## Zrušení a vypořádání spoluvlastnictví soudem

Nedohodnou-li se majitelé společného majetku (nejčastěji nemovitého) na vypořádání svých spoluvlastnických práv, může o něm na návrh kteréhokoli z nich rozhodnout soud. Takové soudní řízení má přitom povahu tzv. iudicium duplex, tedy řízení, v němž obě strany sporu mají postavení žalobce a žalovaného současně, přičemž soud není při svém rozhodování vázán podaným návrhem účastníka sporu.

Pokud soud dospěje k závěru, že neexistují žádné mimořádné okolnosti, které by zrušení a vypořádání spoluvlastnictví bránily, zkoumá, jaký způsob vypořádání je s ohledem na konkrétní podmínky nejvhodnější. Realizovatelnost jednotlivých způsobů vypořádání pak prověřuje v závazném pořadí, kdy preferované je rozdělení společné věci, následuje příkazání věci jednomu nebo více spoluvlastníkům za přiměřenou náhradu a krajní variantou (pokud o věc nemá žádný ze spoluvlastníků zájem nebo žádný nemá dostatek prostředků na vyplacení zbývajících spoluvlastníků) je prodej společné věci a rozdělení výtěžku mezi spoluvlastníky dle jejich podílů.

## Rozhodování o náhradě nákladů

Ačkoli je tedy řízení o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví v určitých ohledech specifické, stále je třeba jej vnímat jako sporné řízení, v jehož rámci je soud povinen rozhodnout též o náhradě nákladů vzniklých stranám sporu v rámci řízení.

V tomto ohledu existuje poměrně často citovaná judikatura (zejména rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci spis. zn. 22 Cdo 1655/2014 ze dne 13. srpna 2014), podle které platí, že **pokud soud žalobě vyhověl a vypořádal spoluvlastnictví způsobem, který žalobce navrhoval, je namíste postup podle § 142 odst. 1 OSŘ. V případě, že soud rozhodl o vypořádání jinak, než žalobce navrhoval, je namíste úvaha o postupu podle § 142 odst. 2 OSŘ.**

## Jiný pohled na procesní úspěch

Na výše citovaný závěr soudy ve věcech zrušení a vypořádání spoluvlastnictví odkazují velice často, a tudíž není těžké odhadnout, že se **zpravidla vyskytují pouze dvě základní varianty nákladového výroku**. Buď je náhrada nákladů přiznána procesně úspěšnému žalobci, nebo není náhrada nákladů přiznána žádné ze stran, a to když je spoluvlastnictví sice zrušeno, ale způsob vypořádání je jiný, než který byl navrhován v žalobě.

Dle mého názoru by však měla být **paleta nákladových výroků ve sporech o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví pestřejší**.

Vezmeme-li totiž v úvahu, že žalobu na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví může podat kterýkoli ze spoluvlastníků a že k zamítnutí návrhu na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví dochází jen ve skutečně výjimečných případech, je zřejmé, že **skutečným předmětem sporu v drtivé většině případů nebude, zda spoluvlastnictví zrušit či nezrušit, ale jak jej vypořádat**.

Proto by mělo být **při měření míry procesního úspěchu soudy více přihlíženo k tomu, do jaké míry byly strany sporu schopny prosadit vlastní návrh na způsob vypořádání spoluvlastnictví**. Zjednoduší-li se totiž rozhodovací mechanismus do té míry, že žalobce má nárok na náhradu nákladů řízení, pokud je spoluvlastnictví zrušeno, a to způsobem, který navrhoval, a žádná strana nemá nárok na náhradu nákladů, pokud je spoluvlastnictví zrušeno, avšak jiným způsobem, než navrhoval žalobce, musí to v některých případech zákonitě poškozovat žalovaného. Mimo jiné by to totiž znamenalo, že ten ze spoluvlastníků, který stihne podat žalobu dříve, nenese prakticky žádné riziko v oblasti náhrady nákladů řízení.

Naopak žalovaný, který mnohdy fakticky zaznamená úspěch, neboť prosadí vlastní způsob vypořádání spoluvlastnictví, s ohledem na shora popsany princip v rovině nákladů řízení dosáhne maximálně toho, že jejich náhrada nebude přikázána žádné ze stran.

**To je pochopitelně poněkud nespravedlivé, a procesní úspěch by měl být tedy posuzován odlišnými měřítky.**

Z tohoto hlediska lze považovat za **vítaný posun rozhodnutí ve věci spis. zn. 22 Cdo 2059/2015** ze dne 27. října 2015, ve kterém Nejvyšší soud ČR připustil, že lze považovat za plný procesní úspěch, pokud žalovaný prosadí proti žalobci svůj vlastní návrh na vypořádání spoluvlastnictví. V této souvislosti mimo jiné uvedl, že spoluvlastníci se nemohou dohodnout o zrušení spoluvlastnictví, aniž by se zároveň dohodli o jeho vypořádání; i když tedy mezi nimi není spor o to, že je namístě spoluvlastnictví zrušit, a neshodují se jen ve způsobu vypořádání, musí se obrátit na soud s žalobou jak na zrušení, tak i vypořádání spoluvlastnictví. To znamená, že **předmětem řízení je i nárok na zrušení spoluvlastnictví, skutečný spor mezi účastníky je však jen ohledně způsobu vypořádání; tuto skutečnost je třeba zohlednit i při rozhodování o nákladech řízení. V takovém případě by posuzování úspěchu v řízení jen podle toho, že to byl žalobce, kdo podal žalobu na zrušení spoluvlastnictví, které bylo v této části vyhověno, bylo zjevně mechanické, formální a odhlíželo by od podstaty sporu mezi účastníky, ke které bylo vedeno dokazování**.

Dále k tomu pak doplnil, že **pokud soud přikázal nemovitosti do výlučného vlastnictví žalované, což bylo v souladu s jejím návrhem na vypořádání**, který uplatnila již ve vyjádření k žalobě a na kterém vytrvala, zatímco žalobce naopak zprvu žádal, aby nemovitosti byly přikázány jemu, a tento postoj změnil až při závěrečném jednání, **byla žalovaná zcela úspěšná**.

Doufejme tedy, že se toto rozhodnutí v širší míře projeví v rozhodovací praxi okresních a krajských soudů a bude kladen větší důraz na skutečný procesní úspěch stran sporu, tj. úspěch ve skutečně

sporných otázkách. **Varianta nepřiznání nákladů žádné ze stran dle ustanovení § 142 odst. 2 OSŘ by se pak měla omezit zejména na případy, kdy soud co do způsobu vypořádání nevyhoví ani jedné ze stran sporu** (například rozhodne o rozdělení, ačkoli obě strany navrhnou přikázání do svého vlastnictví). Jak se již totiž uvádí výše, soud v těchto sporech není vázán návrhy účastníků, a taková varianta tudíž připadá v úvahu.



**JUDr. Jakub Celerýn,**  
advokát

[Mališ Nevrkla Legal, advokátní kancelář, s. r. o.](#)

Longin Business Center  
Na Rybníčku 1329/5  
120 00 Praha 2

Tel.: +420 296 368 350  
Fax: +420 296 368 351  
e-mail: [law.office@mn-legal.eu](mailto:law.office@mn-legal.eu)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | [www.epravo.cz](http://www.epravo.cz)

## Další články:

- [Podmíněné propuštění ve světle zásady ústnosti a přímosti](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [Poučení z krizového vývoje v kauze bitcoiny](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)